VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (otrā palāta)

2015. gada 21. janvārī*

Konkurence — Dominējošā stāvokļa ļaunprātīga izmantošana — Lidostas pakalpojumu tirgus — Lēmums par sūdzības noraidīšanu — Regulas (EK) Nr. 1/2003 13. panta 2. punkts — Lieta, ko izskata dalībvalsts konkurences iestāde — Sūdzības noraidīšana prioritātes apsvērumu dēļ — Konkurences iestādes lēmums, ar kuru saskaņā ar konkurences tiesībām izdarīti secinājumi no izmeklēšanas, kas veikta atbilstoši attiecīgajai jomai piemērojamiem valsts tiesību aktiem — Pienākums norādīt pamatojumu

Lieta T-355/13

easyJet Airline Co. Ltd , Lūtona [*Luton*] (Apvienotā Karaliste), ko pārstāv *M. Werner* un *R. Marian*, advokāti,

prasītāja,

pret

Eiropas Komisiju, ko pārstāv *A. Biolan* un *F. Ronkes Agerbeek*, pārstāvji,

atbildētāja,

ko atbalsta

Luchthaven Schiphol NV , Shiphola [*Schiphol*] (Nīderlande), ko pārstāv *J. de Pree*, *G. Hakopian* un *S. Molin*, advokāti,

persona, kas iestājusies lietā,

par lūgumu atcelt Komisijas 2013. gada 3. maija Lēmumu C(2013) 2727, galīgā redakcija, ar kuru noraidīta prasītājas sūdzība par *Luchthaven Schiphol* saistībā ar iespējamu pret konkurenci vērstu rīcību lidostas pakalpojumu tirgū (Lieta COMP/39.869 – *easyJet*/*Schiphol*),

VISPĀRĒJĀ TIESA (otrā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētāja M. E. Martinša Ribeiru [*M. E. Martins Ribeiro*], tiesneši S. Žervazonī [*S. Gervasoni*] (referents) un L. Madise [*L. Madise*],

sekretāre K. Kristensena [*C. Kristensen*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2014. gada 26. septembra tiesas sēdi,

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – angļu.

Spriedums

Tiesvedības rašanās fakti

1 Prasītāja *easyJet Airline Co. Ltd* ir Apvienotās Karalistes aviosabiedrība, kas aktīvi darbojas Eiropas Savienībā, it īpaši veicot lidojumus no un uz Amsterdamas Shipholas lidostu (Nīderlandē).

2 2008. gada 11. septembrī prasītāja iesniedza divas pirmās sūdzības *Nederlandse Mededingingsautoriteit* (Nīderlandes Konkurences padome, turpmāk tekstā – "*NMa*") pret *Luchthaven Schiphol NV* (turpmāk tekstā – "*Schiphol*"), Amsterdamas Shipholas lidostas vadītāju [sabiedrību] saistībā ar drošības un pasažieru nodevām, kuras bija jāsāk piemērot, sākot no 2008. gada 1. novembra. Pirmā sūdzība bija balstīta uz *Wet Luchtvaart* (Aviācijas likums, turpmāk tekstā – "*WL*") 8.25.f panta 1. punktu un otrā – uz *Mededingingswet* (Konkurences likums, turpmāk tekstā – "*MW*") 24. pantu un LESD 102. pantu.

3 2008. gada 20. novembrī prasītāja iesniedza jaunu sūdzību *NMa* saistībā ar drošības un pasažieru nodevām, kuras *Schiphol* bija jāsāk piemērot, sākot no 2009. gada 1. aprīļa, pamatojoties uz *WL* 8.25.f panta 1. punktu (turpmāk tekstā – "trešā sūdzība").

4 2008. gada 19. decembrī *NMa* noraidīja prasītājas pirmo sūdzību, jo tā bija novēlota. Turklāt *NMa* informēja prasītāju, ka tā apturēja otrās sūdzības izskatīšanu, gaidot trešās sūdzības izvērtēšanas rezultātus.

5 Ar 2009. gada 14. jūlija lēmumu *NMa* noraidīja trešo sūdzību, pamatojoties uz to, ka prasītāja nepierādīja, ka nodevas, kuras *Schiphol* piemēroja, sākot no 2009. gada 1. aprīļa, bija pretrunā *WL* normām un it īpaši principiem par to, ka nodevas ir jāaprēķina, ņemot vērā to izmaksas, bez diskriminācijas un ievērojot samērīgumu. Prasītāja cēla prasību par šo lēmumu, kurš tika noraidīts ar *Rechtbank Rotterdam* (Roterdamas iecirkņa tiesa) 2010. gada 25. novembra spriedumu. Pēc tam tā iesniedza apelācijas sūdzību par šo spriedumu *College van Beroep voor het bedrijfsleven* (Tirdzniecības un rūpniecības administratīvā tiesa), kuru vēlāk atsauca.

6 Ar 2009. gada 16. decembra lēmumu *NMa* noraidīja otro sūdzību. Tā uzskatīja, ka dažādajām sūdzībām, kuras bija iesniegusi prasītāja, bija kopējs raksturs un ka nodevas, kurām bija jāstājas spēkā 2009. gada aprīlī, būtībā neatšķīrās no nodevām, kuras stājās spēkā 2008. gada novembrī. Turklāt tā uzskatīja, ka nediskriminācijas un samērīgā rakstura jēdzieni, kas ietverti *WL* 8.25.d panta 2. un 3. punktā, bija līdzīgi jēdzieniem, kas ietverti Eiropas konkurences tiesībās (LESD 102. pants) un valsts konkurences tiesībās (*MW* 24. pants). Tāpat tā atgādināja, ka savā 2009. gada 14. jūlija lēmumā tā interpretēja *WL* normas saskaņā ar Savienības tiesu judikatūru attiecībā uz LESD 102. pantu. Turklāt *NMa* norādīja, ka konkrētā tirgus definīcija, kuru tā plānoja izstrādāt izmeklēšanas laikā, kas tika veikta, pamatojoties uz konkurences tiesību normām, šajā gadījumā nebija nepieciešama, jo tā pieņēma, ka *Schiphol* atradās labā ekonomiskā situācijā. *NMa* secināja, ka 2008. gada novembrī ieviesto nodevu izvērtēšanai saskaņā ar LESD 102. pantu būtu tādi paši rezultāti kā trešās sūdzības izvērtēšanai, un tāpēc otro prasību noraidīja atbilstoši tās prioritāšu noteikšanas politikai. Prasītāja šo lēmumu nepārsūdzēja.

7 2011. gada 14. janvārī prasītāja iesniedza sūdzību Eiropas Komisijā, pamatojoties uz Padomes 2002. gada 16. decembra Regulas (EK) Nr. 1/2003 par to konkurences noteikumu īstenošanu, kas noteikti [EKL] 81. un 82. pantā (OV 2003, L 1, 1. lpp.), 7. pantu. Tā apgalvo, ka *Schiphol* noteiktās nodevas bija diskriminējošas un pārmērīgas un bija uzskatāmas par LESD 102. panta pārkāpumu. Turklāt tā norādīja, ka bija iesniegusi *NMa* vairākas sūdzības, bet ka, pēc tās domām, *NMa* nebija pieņēmusi nekādu galīgu lēmumu par sūdzības konkurences jomā pamatotību.

8 2012. gada 18. decembrī Komisija informēja prasītāju par tās nolūku noraidīt sūdzību, pamatojoties uz Regulas Nr. 1/2003 13. panta 2. punktu, jo dalībvalsts konkurences iestāde lietu jau bija izskatījusi. Prasītāja atbildēja Komisijai ar 2013. gada 31. janvāra vēstuli.

9 2013. gada 3. maijā Komisija pieņēma Lēmumu C(2013) 2727, galīgā redakcija, ar kuru noraidīja prasītājas sūdzību, pamatojoties uz Regulas Nr. 1/2003 13. panta 2. punktu (turpmāk tekstā – "apstrīdētais lēmums"). Turklāt tā uzskatīja, ka sūdzība varēja tikt noraidīta katrā ziņā arī tāpēc, ka nevarēja runāt par pamatotu Eiropas Savienības interesi, ņemot vērā, ka saskaņā ar *NMa* izdarītajiem secinājumiem pastāvēja ļoti maza iespēja pierādīt LESD 102. panta pārkāpumu.

Tiesvedība un lietas dalībnieku secinājumi

10 Ar prasības pieteikumu, kurš Vispārējās tiesas kancelejā tika iesniegts 2013. gada 4. jūlijā, prasītāja cēla šo prasību.

11 Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— atcelt apstrīdēto lēmumu;

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

12 Komisijas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— prasību noraidīt;

— piespriest prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

13 Ar dokumentu, kas tika iesniegts 2013. gada 4. oktobrī, *Schiphol* lūdza iestāties lietā Komisijas prasījumu atbalstam saskaņā ar Vispārējās tiesas Reglamenta 115. pantu. Ar Vispārējās tiesas otrās palātas priekšsēdētāja 2013. gada 10. decembra rīkojumu *Schiphol* tika atļauts iestāties lietā Komisijas prasījumu atbalstam.

14 *Schiphol* prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— prasību noraidīt;

— piespriest prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Par lietas būtību

15 Savas prasības pamatojumam prasītāja izvirza divus pamatus. Pirmkārt, tā apgalvo, ka Komisija esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā un acīmredzamu kļūdu vērtējumā, uzskatot, ka prasītājas sūdzību varēja noraidīt, pamatojoties uz Regulas Nr. 1/2003 13. panta 2. punktu. Otrkārt, tā apgalvo, ka apstrīdētais lēmums nav pietiekami pamatots.

Par pirmo pamatu, kas ir balstīts uz kļūdu tiesību piemērošanā un acīmredzamu kļūdu vērtējumā, piemērojot Regulas Nr. 1/2003 13. panta 2. punktu

16 Prasītāja apgalvo, pirmkārt, ka Komisija pieļāva kļūdu tiesību piemērošanā, uzskatot, ka *NMa* izskatīja tās sūdzību Regulas Nr. 1/2003 13. panta 2. punkta izpratnē, kaut arī minētā sūdzība tika noraidīta prioritātes apsvērumu dēļ. Otrkārt, tā uzskata, ka Komisija pieļāva kļūdu tiesību piemērošanā un

acīmredzamu kļūdu vērtējumā, pamatojoties uz *NMa* lēmumu par sūdzību, attiecībā uz kuru tika veikta izmeklēšana nevis saskaņā ar Savienības konkurences tiesībām, bet gan saskaņā ar valsts gaisa pārvadājumu tiesībām.

17 Vispirms jāatgādina, ka Komisija, kam ar LESD 105. panta 1. punktu ir uzticēts uzdevums nodrošināt LESD 81. un 82. panta piemērošanu, ir aicināta definēt un īstenot Savienības konkurences politiku, un Komisijai šim nolūkam ir rīcības brīvība sūdzību izskatīšanā (skat. spriedumu, 2013. gada 16. oktobris, *Vivendi*/Komisija, T-432/10, EU:T:2013:538, 22. punkts un tajā minētā judikatūra). Tāpat Tiesa atgādināja, ka Regulas Nr. 1/2003 13. pantā un tās preambulas 18. apsvērumā ir atspoguļota plašā rīcības brīvība, kāda piemīt konkurences iestāžu tīklā ietilpstošajām valsts iestādēm, lai nodrošinātu, ka ar lietām nodarbojas vispiemērotākās iestādes konkurences iestāžu tīklā (spriedums, 2012. gada 14. februāris, *Toshiba Corporation* u.c., C-17/10, Krājums, EU:C:2012:72, 90. punkts). Ņemot vērā lomu, kāda LESD ir piešķirta Komisijai konkurences politikas definēšanas un īstenošanas nolūkā, Komisijai *a fortiori* ir plaša rīcības brīvība, arī piemērojot Regulas Nr. 1/2003 13. pantu.

18 Tomēr judikatūrā attiecībā uz Savienības intereses novērtēšanu ir atgādināts, ka Komisijas rīcības brīvība nav neierobežota. Komisijai ir jāņem vērā visi tiesiskie un faktiskie apstākļi, kuriem ir nozīme, lai pieņemtu lēmumu par turpmāku rīcību attiecībā uz sūdzību. Tai it īpaši ir uzmanīgi jāizskata visi faktiskie un tiesiskie apstākļi, ko tai darījusi zināmus sūdzības iesniedzēja (skat. spriedumu, 2001. gada 17. maijs, *IECC*/Komisija, C-450/98 P, Krājums, EU:C:2001:276, 57. punkts un tajā minētā judikatūra).

19 Šajā ziņā no pastāvīgās judikatūras izriet, ka gadījumos, kad Savienības iestādēm ir rīcības brīvība, Savienības tiesību sistēmā nodrošināto garantiju ievērošanai administratīvajos procesos ir vēl jo lielāka nozīme un ka starp šīm garantijām it īpaši ir kompetentās iestādes pienākums rūpīgi un objektīvi izvērtēt visus attiecīgajā lietā būtiskos faktorus (skat. spriedumu, 2008. gada 17. decembris, *HEG* un *Graphite India*/Padome, T-462/04, Krājums, EU:T:2008:586, 68. punkts un tajā minētā judikatūra). Tomēr Savienības tiesas pārbaudei par to, kā Komisija īsteno rīcības brīvību, kas tai piešķirta sūdzību izskatīšanā, nevajadzētu aizstāt Komisijas vērtējumu par Kopienas interesēm ar savu vērtējumu, bet šai pārbaudei ir jābūt vērstai uz to, lai pārbaudītu, vai apstrīdētais lēmums nebalstās uz būtībā nepareiziem faktiem un vai tajā nav pieļauta kļūda tiesību piemērošanā, acīmredzama kļūda vērtējumā vai pilnvaru nepareiza izmantošana (skat. spriedumu, 2010. gada 15. decembris, *CEAHR*/Komisija, T-427/08, Krājums, EU:T:2010:517, 65. punkts un tajā minētā judikatūra).

20 Runājot par Komisijas lēmuma, kas ir balstīts uz Regulas Nr. 1/2003 13. panta 2. punktu, pārbaudi tiesā, tās mērķis ir noskaidrot, vai apstrīdētais lēmums nav balstīts uz saturiski neprecīziem faktiem un vai Komisija nav pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, acīmredzamu kļūdu vērtējumā vai arī nepareizi izmantojusi pilnvaras, uzskatot, ka dalībvalsts konkurences iestāde jau izskatīja sūdzību. Turpretim jāatgādina, ka dalībvalstu konkurences iestāžu lēmumu pārbaudi var veikt vienīgi valsts tiesas, kas pilda būtisku funkciju Savienības konkurences normu piemērošanā.

Par pirmā pamata pirmo daļu, kas ir balstīta uz kļūdu tiesību piemērošanā

21 Prasītāja apgalvo, ka lietas, ar kuru jau ir nodarbojusies dalībvalsts konkurences iestāde, jēdziens Regulas Nr. 1/2003 13. panta 2. punkta izpratnē, kurš Komisijai dod iespēju noraidīt sūdzību, ir jāinterpretē atbilstoši minētās regulas 5. pantam, kurā ir minēti dažāda veida lēmumi, kādus šī iestāde var pieņemt. Līdz ar to var uzskatīt, ka šī iestāde ir izskatījusi lietu tikai tad, ja tā sākotnējās izmeklēšanas beigās vismaz ir nolēmusi, ka nav pamata tālākai rīcībai. Turpretim nevar uzskatīt, ka šī pati iestāde ir izskatījusi lietu šīs regulas 13. panta 2. punkta izpratnē, ja tā šo lietu ir tikai noraidījusi prioritātes apsvērumu dēļ. Šādu interpretāciju apstiprina Komisijas Paziņojuma par sadarbību konkurences iestāžu tīklā (OV 2004, C 101, 43. lpp.; turpmāk tekstā – "Paziņojums par sadarbību konkurences iestāžu tīklā") 20. punkts.

22 Komisija un persona, kas iestājusies lietā, apstrīd prasītājas argumentus.

23 Atbilstoši Regulas Nr. 1/2003 13. panta 2. punktam, "ja dalībvalsts konkurences iestāde vai Komisija ir saņēmusi sūdzību par līgumu, apvienības lēmumu vai darbību, ar kuru jau ir nodarbojusies cita konkurences iestāde, tā var to noraidīt".

24 Saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru, interpretējot Savienības tiesību normu, ir jāņem vērā ne tikai tās teksts, bet arī konteksts un tiesiskā regulējuma, kurā šī norma ir ietverta, izvirzītie mērķi (skat. spriedumus, 2005. gada 7. jūnijs, *VEMW* u.c., C-17/03, Krājums, EU:C:2005:362, 41. punkts un tajā minētā judikatūra, un 2010. gada 26. oktobris, Vācija/Komisija, T-236/07, Krājums, EU:T:2010:451, 44. punkts un tajā minētā judikatūra).

25 Ņemot vērā šos principus, ir jāpārbauda, vai frāze "sūdzību [..], ar kuru jau ir nodarbojusies cita konkurences iestāde", kas ietverta Regulas Nr. 1/2003 13. panta 2. punktā, ir jāsaprot tādējādi, ka tā ļauj Komisijai noraidīt sūdzību, ja dalībvalsts konkurences iestāde jau iepriekš ir noraidījusi šo pašu sūdzību prioritātes apsvērumu dēļ.

26 Pirmkārt, šķiet, ka atbilde uz jautājumu par to, vai Komisija var noraidīt sūdzību, kuru iepriekš ir noraidījusi dalībvalsts konkurences iestāde prioritātes apsvērumu dēļ, var tikt izsecināta no Regulas Nr. 1/2003 13. panta 2. punkta burtiskas interpretācijas, ņemot vērā frāzes "sūdzību [..], ar kuru jau ir nodarbojusies cita konkurences iestāde" faktisko nozīmi. Šajā ziņā ir jānorāda, ka šai frāzei ir plaša piemērošanas joma, jo tā var ietvert visus gadījumus, kad sūdzību ir izvērtējusi cita konkurences iestāde, neatkarīgi no rezultāta. Līdz ar to likumdevējs ir izvēlējies neierobežot šī panta piemērošanas jomu, attiecinot to vienīgi uz tādām sūdzībām, attiecībā uz kurām cita konkurences iestāde jau ir pieņēmusi lēmumu.

27 Otrkārt, iepriekš 26. punktā ietvertā interpretācija šķiet saderīga arī ar Regulas Nr. 1/2003 vispārējo sistēmu. Faktiski minētās regulas 13. panta 2. punkts ir jālasa tā 1. punkta gaismā, kurā ir paredzēts, ka Komisija var noraidīt sūdzību, ja to jau izskata cita dalībvalsts konkurences iestāde. Līdz ar to šķiet, ka svarīgs ir nevis izvērtēšanas, ko veica minēta konkurences iestāde, rezultāts, bet gan fakts, ka pēdējā minētā veica šo izvērtēšanu.

28 Iepriekš 26. punktā minēto interpretāciju apstiprina arī Regulas Nr. 1/2003 preambulas 18. apsvērums, kurš attiecas uz tās 13. pantu (spriedums *Toshiba Corporation* u.c., minēts iepriekš 17. punktā, EU:C:2012:72, 90. punkts) un kurā ir precizēts, ka "šim noteikumam nav jāliedz Komisijai sūdzību noraidīšana Kopienas interešu trūkuma dēļ, kā Eiropas Kopienu Tiesas prakse apliecinājusi, tā var tā darīt, pat ja neviena cita konkurences iestāde nav norādījusi savu nodomu nodarboties ar attiecīgo lietu". Tā kā Komisija var nolemt noraidīt sūdzību Kopienas interešu trūkuma dēļ, kaut arī šo sūdzību nav izskatījusi dalībvalsts konkurences iestāde, Komisija var *a fortiori* noraidīt sūdzību, kuru ir izskatījusi minētā iestāde, bet kuru pēdējā minētā ir noraidījusi prioritātes apsvērumu dēļ.

29 Arī Paziņojumā par sadarbību konkurences iestāžu tīkla ietvaros, kura mērķis ir īstenot Regulas Nr. 1/2003 normas un uz kuru atsaucas prasītāja, ir atbalstīta iepriekš 26. punktā minētā interpretācija. Šī paziņojuma 20. punktā ir precizēts, ka "[minētās regulas] 13. pantā frāze "nodarboties ar [izskatīt] lietu" nenozīmē tikai to, ka cita iestāde ir izskatījusi sūdzību, bet tā nozīmē, ka šī cita iestāde pati izmeklē vai izmeklēja lietu". Tomēr šajā paziņojumā nekas nav minēts par rezultātu, kādu ir sasniegusi dalībvalsts konkurences iestāde. Šī paziņojuma 22. punktā ir skaidri paredzēts gadījums, kad sūdzību ir izskatījusi cita konkurences iestāde, bet to ir noraidījusi, nevis pamatojoties uz lietas izvērtēšanu pēc būtības, bet citu iemeslu dēļ, kā piemēru minot gadījumu, kad iestāde nevarēja savākt nepieciešamos pierādījumus, lai pierādītu pārkāpumu, un norādot, ka ir svarīgs elastīgums, ļaujot iestādei veikt pašai savu izmeklēšanu un pašai izskatīt lietu. Turklāt Tiesa ir atzinusi konkurences iestāžu plašo rīcības brīvību, lai nodrošinātu, ka ar lietām nodarbojas vispiemērotākās iestādes minētajā tīklā, precizējot attiecībā uz minētās regulas 13. panta 1. punktu, ka katrai iestādei ir iespēja, nevis pienākums noraidīt sūdzību, kuru tā ir izskatījusi, ja cita iestāde jau izskatīja šo pašu lietu (spriedums *Toshiba Corporation*, minēts iepriekš 17. punktā, EU:C:2012:72, 90. punkts).

30 Runājot par prasītājas argumentiem, izrietošiem no Regulas Nr. 1/2003 5. panta, tie neļauj apšaubīt iepriekš 26. punktā minēto interpretāciju.

31 Prasītāja apgalvo, ka Regulas Nr. 1/2003 13. panta 2. punkts ir jālasa minētās regulas 5. panta gaismā, kurš attiecas uz dalībvalstu konkurences iestāžu kompetenci attiecībā uz LESD 101. un 102. panta piemērošanu individuālos gadījumos. Saskaņā ar prasītāju Komisijai ir aizliegts noraidīt sūdzību, ja dalībvalsts konkurences iestāde par šo sūdzību nav pieņēmusi lēmumu saskaņā ar šīs regulas 5. pantu. Šajā gadījumā tā uzskata, ka *NMa* 2009. gada 16. decembra lēmums nav uzskatāms par lēmumu, kas pieņemts uz šī pēdējā minētā panta pamata, tāpēc, ka "tajā ir ietverts mazāk, nekā valsts konkurences iestādei ir atļauts, proti, konstatēt, ka nav pamata tālākai rīcībai", jo *NMa* nav pārbaudījusi, vai bija izpildīti aizlieguma nosacījumi.

32 Regulas Nr. 1/2003 5. pantā, kurš ietilpst II nodaļā, kas ir veltīta pilnvarām, ir definēti lēmumi, kādus var pieņemt dalībvalstu konkurences iestādes, kad tās piemēro LESD 101. un 102. pantu individuālos gadījumos. Tā minētās regulas 5. panta pirmajā daļā ir paredzēts, ka šīs iestādes, lemjot pēc būtības, var, rīkojoties pēc savas iniciatīvas vai uz sūdzības pamata, pieņemt šādus lēmumus, proti, lēmumu, ar kuru pieprasa izbeigt pārkāpumu, lēmumu, ar kuru nosaka pagaidu pasākumus, lēmumu, ar kuru pieņem saistības, un lēmumu, ar kuru uzliek soda naudas, periodiskus soda maksājumus vai jebkādu citu sodu, kas paredzēts to valstu tiesību aktos. Saskaņā ar šīs regulas 5. panta otro daļu, "ja, pamatojoties uz konkurences iestāžu rīcībā esošo informāciju, [tās uzskata, ka] netiek izpildīti aizlieguma nosacījumi, tās līdzīgi var lemt, ka rīcībai no to puses nav pamata". Atbildot uz jautājumu par to, vai valsts konkurences iestādes var pieņemt lēmumu, ar kuru tiek konstatēts, ka nav pārkāpts LESD 101. un 102. pants, Tiesa precizēja, ka minētās regulas 5. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tajā ir izsmeļoši definēti lēmumi, kādus var pieņemt šīs iestādes (spriedums, 2011. gada 3. maijs, *Tele2 Polska*, C-365/09, Krājums, EU:C:2011:270, 19.–30. punkts).

33 Taču Regulas Nr. 1/2003 13. panta 2. punktā, kurš ietilpst IV nodaļā, kura ir veltīta sadarbībai, ir paredzēts vienīgi tas, ka sūdzībai bija jābūt citas dalībvalsts konkurences iestādes izskatītai, nevis ka attiecībā uz to noteikti bija jābūt pieņemtam lēmumam (skat. iepriekš 26. punktu). Līdz ar to, kā to apstrīdētajā lēmumā norādīja Komisija, šī norma neliek dalībvalsts konkurences iestādei, kura jau ir noraidījusi sūdzību, obligāti pieņemt lēmumu. Tādējādi, pat pieņemot, ka sūdzības noraidīšana no dalībvalsts konkurences iestādes puses prioritātes apsvērumu dēļ nav uzskatāma par lēmumu 5. panta izpratnē, Komisija šādā gadījumā var piemērot 13. panta 2. punktu.

34 Pakārtoti katrā ziņā *NMa* 2009. gada 16. decembra lēmumu var uzskatīt par lēmumu, kurš ir balstīts uz Regulas Nr. 1/2003 5. panta otro daļu. Kā to apgalvo Komisija, šī norma attiecas uz visiem gadījumiem, kad dalībvalsts konkurences iestāde uzskata, ka informācija, kāda ir tās rīcībā, tai neļauj secināt, ka ir izpildīti aizlieguma nosacījumi, un tai nav nepieciešams veikt iepriekšējus izmeklēšanas pasākumus. Šajā gadījumā, tās 2009. gada 16. decembra lēmumā uzskatot, ka nodevu, kas piemērojamas, sākot no 2009. gada aprīļa, izvērtēšanai saskaņā ar LESD 102. pantu būtu tādi paši rezultāti kā trešās sūdzības izvērtēšanai, un līdz ar to noraidot otro sūdzību saskaņā ar tās prioritāšu noteikšanas politiku, *NMa* bija jāuzskata, ka aizlieguma nosacījumi nebija izpildīti. Turklāt uzskats, ka dalībvalsts konkurences iestādes lēmums noraidīt sūdzību prioritātes apsvērumu dēļ ir lēmums, kas pieņemts, pamatojoties uz minētās regulas 5. panta otro daļu, ir atbilstošs iepriekš 32. punktā minētajam spriedumam lietā *Tele2 Polska* (EU:C:2011:270), kurā Tiesa uzskatīja, ka šajā pantā ir izsmeļoši uzskaitīti lēmumu veidi, kādus var pieņemt valsts iestāde. Atšķirīga interpretācija liegtu dalībvalsts konkurences iestādēm iespēju pieņemt lēmumu noraidīt sūdzību prioritātes apsvērumu dēļ, lai gan valsts konkurences iestādes šādus apsvērumus izmanto, pieņemot vairāk vai mazāk kategoriskus lēmumus par izskatīšanas izbeigšanu. Līdz ar to iepriekš 26. punktā izklāstītā interpretācija ir atbilstoša šīs regulas 5. pantam, jo Komisija var noraidīt sūdzību tāpēc, ka attiecībā uz to dalībvalsts konkurences iestāde prioritātes apsvērumu dēļ pieņēma lēmumu par noraidīšanu.

35 Visbeidzot iepriekš 26. punktā izklāstītā interpretācija ir atbilstoša 13. panta 2. punkta mehānismam, kurš arī paredz, ka dalībvalsts konkurences iestāde var noraidīt sūdzību, jo to jau ir izskatījusi Komisija. Judikatūrā ir pastāvīgi tikušas atzītas Komisijas pilnvaras pieņemt lēmumus noraidīt sūdzību prioritātes apsvērumu dēļ (skat., piemēram, spriedumu *Vivendi*/Komisija, minēts iepriekš 17. punktā, 22.–25. punkts un tajā minētā judikatūra), tāpat dalībvalsts konkurences iestāde var arī noraidīt sūdzību, kuru iepriekš šādu iemeslu dēļ ir noraidījusi Komisija.

36 Treškārt, iepriekš 26. punktā minētā interpretācija, šķiet, ir saderīga ar Regulas Nr. 1/2003 galvenajiem mērķiem, proti, ieviest efektīvu decentralizētu sistēmu Savienības konkurences normu piemērošanai. No minētās regulas preambulas 6. apsvēruma izriet, ka, "lai nodrošinātu, ka Kopienas konkurences noteikumus piemēro efektīvi, dalībvalstu konkurences iestādes daudz ciešāk jāiesaista to piemērošanā". Turklāt šīs regulas preambulas 15. apsvērumā ir noteikts, ka "Komisijai un dalībvalstu konkurences iestādēm kopā jāizveido publisko iestāžu tīkls, kas ciešā sadarbībā piemēro Kopienas konkurences noteikumus". Ar šo regulu tādējādi tika izbeigts iepriekšējais centralizētais režīms un saskaņā ar subsidiaritātes principu izveidota plašāka dalībvalstu konkurences iestāžu asociācija, piešķirot šīm iestādēm tiesības īstenot Savienības konkurences tiesības (spriedums, 2007. gada 8. marts, *France Télécom*/Komisija, T-339/04, Krājums, EU:T:2007:80, 79. punkts). "Lai nodrošinātu, ka ar lietām nodarbojas vispiemērotākās iestādes minētajā tīklā", minētās regulas preambulas 18. apsvērumā ir norādīts, ka "[ir] jānosaka vispārēji noteikumi, kas konkurences iestādēm ļauj pārtraukt vai aizvērt lietu, pamatojoties uz to, ka cita iestāde nodarbojas vai ir jau nodarbojusies ar to, ar mērķi, lai ar katru lietu nodarbojas viena iestāde".

37 Turpretim prasītājas piedāvātā interpretācija, kas nozīmētu prasīt Komisijai automātiski izvērtēt sūdzību katru reizi, kad dalībvalsts konkurences iestāde to ir izskatījusi, bet nav pieņēmusi vienu no Regulas Nr. 1/2003 5. pantā paredzētajiem lēmumiem vai ir pieņēmusi lēmumu noraidīt sūdzību prioritātes apsvērumu dēļ, nav saderīga ar minētās regulas 13. panta 2. punkta mērķi, proti, efektivitātes nolūkā ieviest resursu optimālu sadali Eiropas konkurences tīklā.

38 Turklāt, kā norādīja persona, kas iestājusies lietā, prasītājas piedāvātā interpretācija šķiet pretrunā Regulas Nr. 1/2003 sagatavošanas darbiem. Komisijas Priekšlikuma Padomes Regulai COM(2000) 582, galīgā redakcija, par Līguma 81. un 82. pantā paredzēto konkurences normu īstenošanu Paskaidrojuma rakstā ir norādīts, ka 13. panta mērķis bija izslēgt divkārša darba risku un pamudinājumu iesniegt vairākas sūdzības.

39 Visbeidzot, kā to uzsver Komisija, prasītājas piedāvātā interpretācija ir pretrunā Regulas Nr. 1/2003 6. pantam, saskaņā ar kuru valsts tiesas ir kompetentas piemērot LESD 101. un 102. pantu. Prasot Komisijai sistemātiski izvērtēt sūdzības, kuras dalībvalstu konkurences iestādes ir noraidījušas prioritātes apsvērumu dēļ, būtu tas pats, kas piešķirt Komisijai pilnvaras kontrolēt minēto iestāžu lēmumus, ko var darīt vienīgi valsts tiesas. Taisnība, ka ar minēto regulu tika ieviests sadarbības mehānisms starp Komisiju un tās iestādēm (spriedums *Tele2 Polska*, minēts iepriekš 32. punktā, EU:C:2011:270, 26. punkts), bet ar to netika ieviests mehānisms valsts tiesu, kurām ir būtiska loma Savienības konkurences normu piemērošanā, aizstāšanai ar Komisiju (skat. Komisijas Priekšlikuma Padomes Regulai COM(2000) 582, galīgā redakcija, par Līguma 81. un 82. pantā paredzēto konkurences normu īstenošanu preambulas 7. apsvērumu).

40 Līdz ar to gan no Regulas Nr. 1/2003 formulējuma un sistēmas, gan tās mērķa izriet, ka Komisija, lai noraidītu sūdzību, var pamatoti atsaukties uz iemeslu par to, ka dalībvalsts konkurences iestāde iepriekš ir noraidījusi šo sūdzību prioritātes apsvērumu dēļ. Līdz ar to fakts – pat pieņemot, ka ir pierādīts, ka šajā strīdā *NMa* neizbeidza sūdzības izskatīšanu, pieņemot lēmumu minētās regulas 5. panta izpratnē, un ka tā pamatojās uz prioritātes apsvērumu, – neliedza Komisijai konstatēt, piemērojot šīs regulas 13. panta 2. punktu, ka šo sūdzību bija izskatījusi dalībvalsts konkurences iestāde, un tāpēc to noraidīt.

Par pirmā pamata otro daļu, kas ir balstīta uz kļūdu tiesību piemērošanā un acīmredzamu kļūdu vērtējumā

41 Prasītāja apgalvo, ka Komisija pieļāva kļūdu tiesību piemērošanā un acīmredzamu kļūdu vērtējumā, pamatojoties uz *NMa* lēmumu par sūdzību, attiecībā uz kuru tika veikta izmeklēšana nevis saskaņā ar Savienības konkurences tiesībām, bet gan saskaņā ar valsts gaisa pārvadājumu tiesībām.

42 Komisija un persona, kas iestājusies lietā, apstrīd prasītājas argumentus.

43 Taisnība, ka Regulas Nr. 1/2003 13. panta 2. punkts tāpat kā visas minētās regulas normas attiecas uz situācijām, kad tiek īstenoti LESD 101. un 102. pants. It īpaši šīs regulas 3. panta 1. punktā ir paredzēts, ka, ja valsts konkurences iestādes piemēro valsts konkurences tiesību aktus tāda uzņēmuma ļaunprātīgai rīcībai, kuram ir dominējošs stāvoklis tirgū, kas var ietekmēt tirdzniecību starp dalībvalstīm, tām ir jāpiemēro arī LESD 102. pants.

44 Līdz ar to Komisija var noraidīt sūdzību, pamatojoties uz Regulas Nr. 1/2003 13. panta 2. punktu, tikai tad, ja tā ir tikusi izvērtēta saskaņā ar Savienības konkurences tiesību normām.

45 Tomēr neviena šīs regulas norma neliedz dalībvalsts konkurences iestādei izmeklēšanā, kuru tā veic, lai izvērtētu Savienības konkurences normu ievērošanu, pamatoties uz tās secinājumiem izmeklēšanās, kas tika veiktas saskaņā ar citiem valsts tiesību aktiem. Turklāt Paziņojuma par sadarbību konkurences iestāžu tīklā 21. punktā ir norādīts vienīgi tas, ka "uz [Regulas Nr. 1/2003] 13. pantu var atsaukties tad, ja vienošanās vai prakse attiecas uz to pašu vai tiem pašiem pārkāpumiem tajos pašos attiecīgajos preču vai ģeogrāfiskajos tirgos".

46 No iepriekš minētā izriet, ka Komisija, lai noraidītu sūdzību uz Regulas Nr. 1/2003 13. panta 2. punkta pamata, var pamatoti atsaukties uz iemeslu par to, ka dalībvalsts konkurences iestāde iepriekš ir noraidījusi šo sūdzību pēc izvērtēšanas, kas veikta, pamatojoties uz secinājumiem, kādus tā ir izdarījusi izmeklēšanā, kas veikta saskaņā ar citiem valsts tiesību aktiem, ar nosacījumu, ka šī izvērtēšana ir tikusi veikta saskaņā ar Savienības konkurences tiesību normām.

47 Šajā gadījumā no apstrīdētā lēmuma izriet, ka Komisija uzskatīja, ka *NMa* izskatīja prasītājas sūdzību, pamatojoties uz LESD 102. pantu. Komisija norādīja, ka *NMa* it īpaši norādīja, cik lielā mērā secinājumi no izmeklēšanas, kas tika veikta saskaņā ar valsts gaisa pārvadājumu tiesībām, bija atbilstoši tās izdarītajai izvērtēšanai, kas bija balstīta uz konkurences tiesībām, aprakstot līdzības starp diviem tiesiskajiem regulējumiem, salīdzinot attiecīgo pakalpojumu līdzvērtību un novērtējot neizdevīgos konkurences apstākļus, kādus rada *Schiphol* cenu noteikšana. Komisija uzskatīja, ka *NMa* līdz ar to izvērtēja, vai nodevas bija samērīgas ar izmaksām, salīdzināja tās ar nodevām citās starptautiskās lidostās un tās novērtēja, ņemot vērā pakalpojuma, kādu saņēma prasītāja, kvalitāti. Visbeidzot Komisija uzskatīja, ka tai nebija jāpieņem lēmums ne attiecībā uz *NMa* argumentiem un secinājumiem, ne arī attiecībā uz metodoloģiju, kādu pēdējā minētā izmantoja.

48 Turklāt no *NMa* 2009. gada 16. decembra lēmuma izriet, ka prasītājas sūdzība tika izvērtēta saskaņā ar *MW* 24. pantu un LESD 102. pantu. *NMa* šajā lēmumā tostarp apgalvoja, kā to norāda Komisija apstrīdētajā lēmumā, ka nediskriminācijas un saprātīgā rakstura jēdzienu, kas ietverti *WL* 8.25.d panta 2. un 3. punktā, vērtējums bija līdzīgs tam, kāds tika izdarīts saskaņā ar Savienības konkurences tiesībām. Komisija arī atgādināja, ka savā 2009. gada 14. jūlija lēmumā tā interpretēja *WL* normas saskaņā ar Savienības tiesu judikatūru attiecībā uz LESD 102. pantu. Turklāt *NMa* norādīja, ka konkrētā tirgus definīcija, kas ir jāizstrādā izmeklēšanas, kura tiek veikta saskaņā ar konkurences tiesību normām, ietvaros, šajā gadījumā nebija nepieciešama, jo tā pieņēma, ka *Schiphol* atradās labā ekonomiskā situācijā.

49 No iepriekš minētā izriet, ka Komisija nepieļāva kļūdu tiesību piemērošanā, noraidot prasītājas sūdzību uz Regulas Nr. 1/2003 13. panta 2. punkta pamata, jo tā uzskatīja, ka dalībvalsts konkurences iestāde izskatīja šo sūdzību, pamatojoties uz LESD 102. pantu.

50 Atzīstot, ka attiecīgajās *WL* normās daļēji ir atsauce uz Savienības konkurences tiesību jēdzieniem, prasītāja izvirza piecus argumentus ar mērķi pierādīt, ka Komisija pieļāva acīmredzamu kļūdu vērtējumā, uzskatot, ka *NMa* izskatīja sūdzību, pamatojoties uz LESD 102. pantu.

51 No iepriekš 20. punktā minētā izriet, ka, lai atbildētu uz prasītājas argumentiem, Vispārējai tiesai ir vienīgi jāpārbauda, vai Komisija, noraidot sūdzību uz Regulas Nr. 1/2003 13. panta 2. punkta pamata, nepieļāva kļūdu tiesību piemērošanā vai acīmredzamu kļūdu vērtējumā, uzskatot, ka *NMa* jau bija izskatījusi prasītājas sūdzību saskaņā ar Savienības konkurences tiesībām. Komisijai šajā kontekstā bija jāpierāda, ka *NMa* nenoraidīja prasītājas sūdzību, to vispirms neizvērtējot saskaņā ar Savienības konkurences tiesībām. Tomēr Vispārējās tiesas pārbaudei nav jābūt vērstai uz *NMa* lēmuma pamatotības vai procedūras, vai metodoloģijas izvērtēšanu, ko tā izmantoja, proti, uz izvērtēšanu, ko turklāt pati Komisija vēl nav veikusi un kas ir jāveic valsts tiesām.

52 Pirmkārt, prasītāja uzsver, ka *NMa* nesniedza konkrētā tirgus definīciju, kas, pēc prasītājas uzskata, ir obligāts elements jebkādā izvērtēšanā attiecībā uz LESD 102. panta piemērošanu, un ka Komisija tāpēc nevarēja uzskatīt, ka *NMa* bija izskatījusi sūdzību uz šīs normas pamata. Tomēr šāds arguments ir jānoraida kā nederīgs, ņemot vērā iepriekš 51. punktā atgādināto Vispārējās tiesas pārbaudes apjomu un priekšmetu. Šis arguments attiecās uz *NMa* veiktās analīzes, lai izskatītu prasītājas sūdzību, metodoloģiju un pamatotību.

53 Pilnības labad jākonstatē, ka *NMa* šajā gadījumā nebija pienākums izstrādāt konkrētā tirgus definīciju.

54 Taisnība, ka atbilstoši judikatūrai konkrētā tirgus noteikšana ir būtiska, lai noteiktu, vai uzņēmums atrodas dominējošā stāvoklī, jo konkurences iespējas var novērtēt, tikai ņemot vērā attiecīgo preču vai pakalpojumu raksturojumu, atbilstoši kuram šīs preces vai šie pakalpojumi ir īpaši piemēroti, lai apmierinātu pastāvīgas vajadzības, un tikai nelielā mērā ir savstarpēji aizstājami ar citām precēm vai pakalpojumiem (spriedumi, 1973. gada 21. februāris, *Europemballage* un *Continental Can*/Komisija, 6/72, Krājums, EU:C:1973:22, 32. punkts, un 2007. gada 30. janvāris, *France Télécom*/Komisija, T-340/03, Krājums, EU:T:2007:22, 78. punkts). Turklāt saskaņā ar pastāvīgo judikatūru uz dominējošo stāvokli norāda tas, ka attiecīgais uzņēmums atrodas tādā ekonomiskā situācijā, kurā tas spēj radīt šķēršļus efektīvas konkurences saglabāšanai attiecīgajā tirgū un kura nodrošina tam iespēju lielā mērā rīkoties neatkarīgi no saviem konkurentiem, klientiem un, visbeidzot, patērētājiem (spriedumi, 1978. gada 14. februāris, *United Brands* un *United Brands Continentaal*/Komisija, 27/76, Krājums, EU:C:1978:22, 65. punkts; 1979. gada 13. februāris, *Hoffmann-La Roche*/Komisija, 85/76, Krājums, EU:C:1979:36, 38. punkts, un *France Télécom*/Komisija, minēts iepriekš, EU:T:2007:22, 99. punkts).

55 Tomēr šajā gadījumā no *NMa* 2009. gada 14. jūlija lēmuma izriet, ka tika pieņemts, ka persona, kas iestājusies lietā, atradās labā ekonomiskā situācijā un ka līdz ar to, kā *NMa* norādīja sava 2009. gada 16. decembra lēmuma 16. punktā, nebija nepieciešams definēt konkrēto tirgu, jo persona, kas iestājusies lietā, atradās dominējošā stāvoklī. Tāpēc Komisija katrā ziņā nepieļāva savā lēmumā acīmredzamu kļūdu, uzskatot, ka prasītājas sūdzība tika izskatīta saskaņā ar Savienības konkurences tiesībās paredzētām izvērtēšanas normām.

56 Otrkārt, prasītāja apgalvo, ka izvērtēšana saskaņā ar LESD 102. pantu liktu *NMa* izdarīt atšķirīgu secinājumu attiecībā uz personas, kas iestājusies lietā, ļaunprātīgo rīcību diskriminējošo cenu jomā.

57 Vispirms jāatgādina, ka Vispārējā tiesa nav tā, kurai ir jākontrolē *NMa* lēmuma tiesiskums (skat. iepriekš 51. punktu). Turpretim Vispārējai tiesai ir jāpārbauda, vai Komisija nav pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā vai acīmredzamu kļūdu vērtējumā, uzskatot, ka *NMa* jau izskatīja prasītājas sūdzību, izmantojot LESD 102. pantā ietvertā diskriminācijas jēdziena definīciju.

58 Šajā ziņā no apstrīdētā lēmuma izriet, ka analīzē, kuras rezultātā tā pieņēma 2009. gada 14. jūlija lēmumu, *NMa* ņēma vērā LESD 102. pantā ietverto diskriminācijas definīciju. Kā apstrīdētajā lēmumā norādīja Komisija, *NMa* savā 2009. gada 14. jūlija lēmumā izvērtēja gan personas, kas iestājusies lietā, piedāvāto pakalpojumu dažādām aviokompānijām līdzvērtību, gan arī novērtēja neizdevīgos konkurences apstākļus, kādus rada nodevas (113.–156. punkts). Lai veiktu šo izvērtēšanu, *NMa* skaidri norādīja, ka tā izmantoja LESD 102. pantā ietverto diskriminācijas definīciju, kā to bija interpretējusi Tiesa (33. punkts).

59 Treškārt, prasītāja apgalvo, ka *NMa* otrā lēmumā norādīja, ka, kaut arī *WL* ietvertie jēdzieni var tikt interpretēti saskaņā ar konkurences tiesībām, lietas kopējais vērtējums saskaņā ar *WL* nenotiek konkurences tiesību ietvaros un ka neviens jautājums attiecībā uz konkurences normu pārkāpumu nevar tikt izskatīts izmeklēšanā, kas tiek veikta saskaņā ar *WL*. Tomēr šis fakts, pieņemot, ka tas ir pierādīts, nekādi neietekmē apstrīdētā lēmuma likumību, jo šajā gadījumā, no vienas puses, Komisijai nebija saistoši vērtējumi, kādus citā lietā bija izdarījusi *NMa*, un, no otras puses, no iepriekš minētā izriet, ka Komisija faktiski pārbaudīja, ka *NMa* tajā iesniegto sūdzību izskatīja saskaņā ar LESD 102. pantu.

60 Prasītāja apgalvo, ceturtkārt, ka sūdzības izvērtēšanu saskaņā ar *WL* veic vienīgi aviācijas kontroles dienests, kuram ir no konkurences departamenta atšķirīgas pilnvaras un pienākumi un kurš neņem vērā Savienības konkurences politikas vispārīgos mērķus. Tomēr šis arguments ir jānoraida, jo aviācijas kontroles dienests ietilpa Nīderlandes konkurences iestādē un *NMa* lēmumu, uz kuru pamatojās Komisija, lai noraidītu prasītājas sūdzību, pieņēma tā vienotā valde. Jāatgādina, ka Regulas Nr. 1/2003 13. panta 2. punktā, tāpat kā visā minētajā regulā, ir atsauce uz "dalībvalsts konkurences iestādi", nenošķirot dažādus šīs iestādes dienestus. Līdz ar to nav svarīgi noskaidrot sastāvu komandām, kas izskatīja prasītājas sūdzību saskaņā ar *WL*, jo *NMa* izskatīja prasītājas sūdzību saskaņā ar konkurences tiesībām un no iepriekš minētā izriet, ka *NMa* varēja pamatoti atsaukties uz analīzi, kas tika veikta sūdzības izskatīšanā saskaņā ar *WL*.

61 Visbeidzot ir jānoraida prasītājas arguments, saskaņā ar kuru apstrīdētais lēmums ļauj plašas kategorijas potenciālas ļaunprātīgas izmantošanas gadījumos izvairīties no konkurences iestāžu kontroles, pārkāpjot LESD 102. pantu. No iepriekš minētā izriet, ka apstrīdētajam lēmumam nebija tādas konkrētas ietekmes, kas ļautu personai, kura iestājusies lietā, izvairīties no LESD 102. panta piemērošanas.

62 No iepriekš minētā izriet, ka prasītāja nepierādīja, ka Komisija pieļāva acīmredzamu kļūdu vērtējumā, uzskatot, ka *NMa* izskatīja sūdzību, pamatojoties uz LESD 102. pantu.

63 Līdz ar to Komisija nepieļāva ne kļūdu tiesību piemērošanā, ne arī acīmredzamu kļūdu vērtējumā, uzskatot, ka *NMa* jau bija izskatījusi prasītājas sūdzību saskaņā ar Savienības konkurences tiesībām.

64 Tādējādi pirmais pamats ir pilnībā jānoraida.

Par otro pamatu, kurš ir balstīts uz pienākuma norādīt pamatojumu neizpildi

65 Prasītāja uzskata, ka apstrīdētais lēmums, ciktāl tajā ir pakārtoti noraidīta tās sūdzība Savienības intereses trūkuma dēļ, nav pietiekami pamatots.

66 Komisija apgalvo, ka otrais pamats, kurš pēc savas būtības ir pakārtots, ir jānoraida, jo apstrīdētajā lēmumā, kuru papildina *NMa* 2009. gada 16. decembra lēmums, ir skaidri izklāstīti iemesli, kāpēc šajā lietā nevar runāt par pietiekamu Savienības interesi.

67 No apstrīdētā lēmuma izriet, ka Komisija, kura pamatoja šo lēmumu ar Regulas Nr. 1/2003 13. panta 2. punktu, turklāt norādīja, ka tā katrā ziņā uzskatīja, ka sūdzību varētu noraidīt Savienības intereses neesamības dēļ sakarā ar ierobežoto iespējamību pierādīt pārkāpumu, ņemot vērā līdzīgos secinājumus, kādus izmeklēšanas rezultātā izdarīja *NMa*.

68 Sākotnēji jākonstatē, ka, tā kā Komisija tikai pakārtoti noraidīja prasītājas sūdzību Savienības intereses trūkuma dēļ, otrais pamats, pat ja tas tiktu atbalstīts, nevarētu būt par pamatu apstrīdētā lēmuma atcelšanai (šajā ziņā skat. spriedumu, 1997. gada 27. februāris, *FFSA* u.c./Komisija, T-106/95, Krājums, EU:T:1997:23, 199. punkts).

69 Katrā ziņā apstrīdētais lēmums šķiet pietiekami pamatots. Jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru Regulas Nr. 1/2003 7. pants nepiešķir sūdzības iesniedzējam tiesības uzstāt, lai Komisija pieņem galīgo lēmumu attiecībā uz apgalvotā pārkāpuma esamību vai neesamību, un neuzliek Komisijai pienākumu neatkarīgi no apstākļiem turpināt procedūru līdz galīgā lēmuma pieņemšanai (spriedumi, 1979. gada 18. oktobris, *GEMA*/Komisija, 125/78, Krājums, EU:C:1979:237, 18. punkts, un 2001. gada 17. maijs, *IECC*/Komisija, C-449/98 P, Krājums, EU:C:2001:275, 35. punkts). Taču Komisijai ir pienākums uzmanīgi izvērtēt visus faktiskos un tiesību apstākļus, kurus tai dara zināmus sūdzību iesniedzēji (spriedumi, 1983. gada 11. oktobris, *Schmidt*/Komisija, 210/81, Krājums, EU:C:1983:277, 19. punkts, un 1987. gada 17. novembris, *British American Tobacco* un *Reynolds Industries*/Komisija, 142/84 un 156/84, Krājums, EU:C:1987:490, 20. punkts). Sūdzības iesniedzējam ir tiesības prasīt, lai Komisija par tā sūdzību pieņem lēmumu, kuru var pārsūdzēt tiesā (spriedumi, 1997. gada 18. marts, *Guérin automobiles*/Komisija, C-282/95 P, Krājums, EU:C:1997:159, 36. punkts, un *IECC*/Komisija, minēts iepriekš, 35. punkts).

70 Šajā ziņā Komisijai nav pienākuma norādīt pamatojumu, ja tā atsakās izskatīt sūdzību. Tā kā pamatojumam ir jābūt pietiekami precīzam un detalizētam, lai Vispārējā tiesa varētu efektīvi pārbaudīt, kā Komisija ir izmantojusi savu rīcības brīvību, lai definētu prioritātes, Komisijai ir jāizklāsta fakti, no kuriem ir atkarīgs lēmuma pamatojums, un juridiskie apsvērumi, kas tai lika pieņemt šādu lēmumu (rīkojums, 2011. gada 31. marts, *EMC Development*/Komisija, C-367/10 P, EU:C:2011:203, 75. punkts).

71 Šajā gadījumā no apstrīdētā lēmuma izriet, ka Komisija uzskatīja, ka iespēja pierādīt LESD 102. panta pārkāpumu ir ierobežota, ņemot vērā *NMa* izdarītos secinājumus. Tomēr jāatgādina, ka saskaņā ar Regulas Nr. 1/2003 4. un 5. pantu Komisijai un dalībvalstu konkurences iestādēm ir paralēlas pilnvaras attiecībā uz LESD 101. un 102. panta piemērošanu un ka minētās regulas sistēma ir balstīta uz šo iestāžu ciešu sadarbību. Līdz ar to, izdarot vērtējumu, Komisija var ņemt vērā arī pasākumus, kādus ir veikušas minētās valsts iestādes (spriedums *Vivendi*/Komisija, minēts iepriekš 17. punktā, 26. punkts).

72 No šiem apsvērumiem izriet, ka Komisija izpildīja pienākumu norādīt pamatojumu, skaidri un nepārprotami izklāstot faktus un juridiskos apsvērumus, kas tai lika konstatēt, ka iespēja pierādīt LESD 102. panta pārkāpumu bija ļoti ierobežota. Ņemot vērā, ka šie precizējumi ļauj Vispārējai tiesai efektīvi pārbaudīt, kā Komisija īsteno rīcības brīvību apstrīdētā lēmuma gadījumā, ir jāsecina, ka apstrīdētais lēmums šajā ziņā ir pietiekami pamatots.

73 Līdz ar to otro pamatu var noraidīt kā nepamatotu, un tāpēc prasība ir jānoraida kopumā.

Par tiesāšanās izdevumiem

74 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piesprież atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā prasītājai spriedums ir nelabvēlīgs, tai ir jāpiesprież atlīdzināt Komisijas un *Schiphol* tiesāšanās izdevumus atbilstoši šo pēdējo prasījumiem.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (otrā palāta)

nosprież:

1) prasību noraidīt;

2) piespriest *easyJet Airline Co. Ltd* atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Martins Ribeiro Gervasoni Madise

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2015. gada 21. janvārī.

[Paraksti]